

65/66

ST. 3

ŠOLARČEK

LETTO 3

ST. 3

Nikogar nisen vprašal, če se lahko oglašim v vašem listu. Upam, da mi tega ne boste zamerili. K temu me je privelo kup stvari, ki bi jih želel povedati.

Tečas praznujemo 25. obletnico ustanovitve OF, 25. obletnico vstaje, 25. obletnico ustanovitve JA, 25. obletnico prve mladinske akcije in obletnice še mnogih drugih pomembnih nejnikov zgodovine. V resnici je letošnje leto ljubljeno leto.

Kaj pa mi? Ali smo naprabili vse, da proslavimo vse te praznike? Saj res, pripravljate proslavo! Toda, ali je to dovolj? Ne! S svojim delom, z učenjem, vedenjem, s pridnostjo lahko največ doprinesemo k praznovanju. Dokazati moramo z dejstvji, da nismo pozabili tistih, ki so dali življenje za to, da mi lepše živimo.

Tovarištvo naj bo tudi danes tako nočno, kot je bilo nekoč. Vsi za enega, eden za vse! Upam, da ne razumete tistih, ki niste bili na pogozdovanju. Ko je naš tovaris Tito govoril mladim državljanom, jim je povedal, katere so njihove glavne naloge: 1. Učiti se, 2. učiti se, 3. učiti se. Ali te naloge vsi redno izpolnjujete? Najlepša odliko mladega človeka je poštanstvost. Ali imate vsi čisto vest?

Bliža se dan bajskih izletov. Obiskali boste najlepše kraje Slovenije in Jugoslavije. Kdo koli boste prisli se obnašajte достојно, mlademu človeku primerno. Niti dva meseca ni do konca pouka. Kdo hoče imeti prijetne počitnice mora že danes napraviti končni obračun. Zato vam žite vse sile v učenje, da poprevite slabe očene. To zlasti velja za sedni razred.

Toliko sem vam hotel povedati z željo, da bi moje besede ne izzvenele v prazno.

...zdahnili bi,
da ne trpimo z uporno,
dvignjeno glavo...

Kajuh

TUDI NAŠA VAS JE TRPELA MED NOB

Med NOB je vse ljudstvo zelo trpelo. Tudi pionirji so pomagali partizanom in se borili za svobodo.

Tudi naša vas je trpela nad vojno. Marsikateri otrok je izgubil očeta. V vasi je bilo največ Italijanov in belogardistov. Večkrat so prišli tudi Nemci. Partizani so se skrivali ob vznožjih hribov, ki obdajajo vas. Najhujši in zadnji napad je bil dne 16. septembra 1944. leta. Partizani so bili v SP Lukovem pod Kojco in so s topom streljali na Grahovo in Koritnico, kjer so bili Nemci in belogardisti. Vnela sta se dva hleva. Ljudje so najpotrebnejše reči znosili iz hiše. Živino so zapodili na vrtove. Pri sosedu sta soseda in hči znosili vse obleke in hrano v kozolec, uro in posodo pa na vrt. Vse obleke je raztrgal "basač" in uničil nekaj kokoši. Sosed in sosed sta odšla iz hiše, da bi pogledala, koliko je ura. Nazaj grede je sosed zagledala, da zopet streljače proti hiši. Pohitela sta, toda bilo je prepozno. Ravno pred vhodom je strel zadel soseda v srce, sosed pa je bila hudo ranjena.

Nemci so sredi vasi ustrelili deset partizanov in enajst Furlanov. Pokopati so jih morali naši fontje. Nemci niso pustili, da bi jih znosili na pokopališče, ampak so jih morali vleči za noge, da so glava poskuškavale po stopnicah.

Uganjali so tudi druga grozodejstva, toda ljudstvo se je še hrabreje borilo in pomagalo partizanom.

Rejo Dragica,
V.b razred

POT V TABORIŠČA SMRTI

Osmega oktobra 1944. leta so očeta aretirali in ga peljali v goriške zapore, kjer je več jetnikov čakalo na transport v Nemčijo. V zaporu so bili 14 dni, na to je prišel transport in jetnike so nagnetli v živinske vagonne. Dvanajst ljudi, ki so se Nemcem zdeli sumljivi med njimi je bil tudi tuj oče - so sane zaprli v vagon. Sedem ljudi je prineslo s seboj vreče, v katerih so imeli razno orodje. Nemci so mislili, da imajo hrano in so jih pustili, da so šli v vagon s svojim tovorom. Če bi imeli ti jetniki v vrečah res hrano, bi jim jo Nemci po prihodu v taborišče vzeli, zato je bilo nespateno nositi s seboj živež.

Ko so se vozili skozi Furlanijo, so jetniki s vrečami povedali tovarišem, da imajo orodje, ki ga bodo rabili, da bodo izdolbli v vagon luknjo, skozi katero bodo ušli. Hpteli so narediti luknjo v pod in skočiti ned tračnice. To so jim vsi odsvetovali. Končno so se odločili, da bodo izdolbli luknjo v steno. Vendar so se vsi zgrozili ob misli, da bi padli Nemcem v roke. Jetniki z vrečami so nagevarjali očeta in druge, naj tudi oni poskusijo z begom. Oče tega ni hotel, ker se v tej pokrajini ne bi bil znašel in, bi bil lahko padel v roke Nemcem. Jetniki z vrečami so bili domačini, Furlani, in, so pokrajino poznali.

Po nekaj urnem trudu so le izdolbli luknjo, dovolj velike, da so zlezli skoznjo. Štirje jetnikov niso hoteli uiti, ker so se zdeli, da bi se pri skoku ubili. Ostali trijetnikov so se zdejšnimi znamenili, skočili iz vagona. Oče jih je bil na drugem koncu vagona. Šele zjutri, ko je zdejšnji opazil, da trah jetnikov ni vagonu. Oče je pozneje izvedel, da se je eden ubil, eden zlomil nogo, tretji pa srečno ušel. Prva dva so Nemci dobili, tretji pa je brez duha in sluha izginil. Nemci so bili vsi razkačeni zaradi pobega treh jetnikov in so postavili v vagon tri karabinjerje, ki naj bi preprečili nadaljnje pobege. Vendar so se ti stražarji zelo vlijudno vedli.

Nekega dne so bombardirali postajo pred vlakom zavezniški, zato je vlak ustavil. Nunci so jetnike pustili zaklenjene, sami pa so se skrili ob grmovje ob železnici.

Ko je napad na postajo pononal in se letala odletela, je vlak nadaljeval vožnjo. Po štirih dneh in nočeh naporne vožnje so prispeli v mesto Weimar. Od tam so jih s kamioni prepeljali v tanorišče Buchenwald.

Torkar Silvo, V b

DOGODEK IZ NOB

Leta 1943. menseca februarja je odšel brat mojega očeta v partizane. Večkrat je prihajal domov in organiziral še druge tovariše, da so se priklučili partizanski vojski. Iz te vasi je odšlo za njim še pet tovarišev. Večkrat je prihajjal domov ves raztrgan, lučen in bloker. Mama mu je dala vse kar je imela, hrano in obliko. Nekega večora je prišel domov in zaslišal pred hišo nočne korake. Bili so Italijani. Obkolili so vas in streljali na vse strani. Stric ni mogel več pobegniti. Hitro je skočil skozi okno, dvignil pokrov od straniščne greznice, postavil vanjo lestev in odšel po lestvi v greznicico. Tam je ostal vso noč in vse naslednji dan. Šele proti večeru so Italijani odšli in tedaj je prilezel iz nje. Tako si je rešil življenje je veliko neških odšlo v partizane.

Šturn Metka, III.r.

NAPAD POD RUTOM

Eižo je 18. septembra 1942 pod Rutom. Lepega sončnega dne se je pripeljalo z osebnim avtorobilom pet nemških oficirjev. Iz vseh oken so gledale brzostrelnice. Partizani so bili v bližini neke vasi in so videli kako se je pripeljal avtomobil pred vas. Tako so se začeli pripravljati za napad. Čez nekaj čas je avtomobil počasi odpeljal iz vasi. Moj oče je bil takrat na cesti s konjsko vprego. Z nemškim avtomobilom bi se bil moral srečati prav na tistem ovinku, na katerem so partizani namrevali napasti Nemce.

Nemški avto je malo počakal, da bi se mu lahko izognil. Takrat pa je komandir partizanske čete zavpil: "Jože, stoj!" Moj oče je vstevil živino in se skril za voz. V tistem hipu so zapokale puške in zaregljale strojnice. Štiri Nenca so pobili, en pa se je skril v cestni jark. Potem so tudi tega našli in ga takoj ustrelili. Nazadnje so avtomobil polali z bencinom in ga zažgali. "ato so partizani odšli t v vas zvestje, da so uničili pet voditeljev svražne vojske.

Eržen Vlado, VI.brazred

PRSTAN

Moj stric je bil kurir in mi je povedal tole zgodbo iz partizanskih časov. Nosil je pošto na določeno mesto. Ko je nekoga dne prišel k tisti hiši, mu je mlada gospodinja vsa prestrašena pripovedovala, da je prejšnji dan v vas pridrla patrula Nemcev z domobranci. K njim v hišo sta prišla dva Nenca in en domobranc. Nenca sta stikala po podstrešju, domobranc pa se je lotil njene leve roke, kjer je nosila svoj poročni prstan in nožovega. Ukažal ji je, naj mu takoj da oba prstana. Ker pa ji je bil njen prstan nekoliko premajhen, ni mogla sneti nobenega. Močno jo je pograbil za roko, ki hotil sčas sneti prstan, pa ni šlo, zato je zagrabil za nož, da bi ji odrezal prst. Zakričala je na ves glas, da sta Nenca pridrvela s podstrešja, nisileč ja so partizani. Domobranc se je vstrašil drvečih Nemcev in tako se je uboga žena rešila.

Marija Čensterle, V.a ra

MAMA PRIPOVEDUJE

Kmalu v zacetku II.svetovne vojne so prišli partizani tudi v našo hišo. Stari oče je delal in popravljal orožje. Če so bili slabo oboroženi, ali niso bili, so vedno prišli k njemu. Vedno jim je dal kruh in žganje, če je imel. Včasih je prišlo toliko partizanov, da so bili v hiši, hlevu in na kozolcu. Večkrat jim je dal prašiča ali kravo, da so se najeli.

Vedeli so, da so Nemci prišli vsek dan. Zato so bili vsak dan pripravljeni za boj. Ob večerih so hodili kurirji s Primorske in Kranjske na vez. Tudi ranjence so pustili pri nas. Skrili so jih na podstropje. Ranjeno partizanko Ivanko Kavčič pa so odpeljali v senčet in ji tam naredili ležišče med koreninami izruvane bukve.

Prezelj Slovko, IV. razr

KRUŠNA PEČ

Mamin brat je bil v partizanih v Vojkovi brigadi v Trnovskem gozdu. Od tam so jih pregnali Nemci. Nekoga večera je prišel domov. Babica je vse noč stražila. Proti jutru je zaslišala strele in topot. Šla je po srva. Zagledela je Nemce in Italijane. Vsa preplašena je prihitela k sinu. Vseli je crožje in se skril v peč. Italijani in Nemci so povpraševali, če so kaj videli bandita. Zahtevali so kazlo, in jajca. Hodili so mimo peči, a strica niso našli. S postelje se vzeli odojo in jo odnesli. Ko so odšli, je stric odšel v brigado.

Beguš Marija, IV. raz.

HRABER PASTIR

Janko je živel s starši na kmetiji. Njegov brat Ciril je bil partizan. Starši so bili zavedni Slovenci. Pomagali so partizanom. Neko noči so prišli partizani, med njimi tudi Jankov brat, v vas. Zgodaj zjutraj pa so Nemci zasedli vas in okolico. Domuče je skrbelo koj bo s partizani in kdo jih bo rešil. Tokrat pa pravi Janko nami: "Veš mama, kar jaz bom šel". Vseli je ovce in pes, kod da ženo na pašo. Nemška straže ga ni pustila izvesi. Janko se je znašel. Zaklical je psu: "Primi, primi!" Pes se je zakadil v ovce, da se začele ležati na vse stene. Mali Janko je hitro izkoristil zmudo in znčel teži proti gozdu. Nemci so streljali za nim, a Janko je bil hitrejši. Pritekel je v gozd in postal ustalih partizanom, da je sovražnik v vasi. Ustal je pri partizanih.

PES JO JE REŠIL.

Moja mama je bila še zelo mlada, ko so je pričela II. svetovna vojna. Njen oče je znal dobro šivati. Z nano sta delala titovke. V iznici prodalu sta imela blago ter zvezde, ki sta jih šivale na titovke. Nekega dne so pridrveli v vao Nemci. Razkropili so se po hišah in začeli preizkovati. Moja mati je še ob pravem času skrila blago v luknjo in poči, kjer je spal njen zvesti prijatelj pes Mišo. Tedaj so v hišo pridrveli trije Nemci. Dva sta odšla na podstrešje, eden pa je preizkoval kuhinjo in sobo. Preizkali so vse, a niso nihčešč našli. Dva sta že odšla, eden pa je zagnadal v peči luknjo. Želelo se ruje, da bo nogače tam kaj našel. Ko je z roko segel vanjo, je od belečine grozeče zavpil, kajti namin pes ga je zagrabil zanjo. Mati in oče sta se opravičevala, češ, da ima pes rade in je zato tako hud. A pes je skrival nekaj, česar Neneč ni smel vedeti.

Marta Dakskobler, VII.r

TAEORIŠČA

Dedek mi je povedal, kako je bil, ko so njega odgnali v internacijo.

Dne 12.aprila 1943.leta ob 10. uri dopoldan je dedek opazil, da so italijanski orožniki obkojevali njegovo hišo. Ko je stopil v hišo italijanski poveljnik, je dedek takoj vedel, da ga bodo odpeljali v internacijo, zato je rekel babici, naj mu pripravi obliko in hrano. Najprej so dedka odpeljali v podbršká zapore. Tam je ostal čez noč, drugo jutro pa so njega in še nekatere druge odpeljali z vlakom v goriške zapore. Tudi tam je ostal le eno noč. Nato so ga odpeljali v znanc tržaške zapore Coroneo v Trstu. Jetniki so čakali kakšnih štirinajst dni, da se je nabralo dovolj ljudi za transport. Nato so jih odpeljali v koncentrancijsko taborišče Carria Monte Notte, provinca Lavona. Tam je dedek ostal do kapitulacije Italije. Zapore so prevzeli nemški gestapoci in ga odpeljali z drugimi v zloglasno tanorišče Mathouey. ... so ga misli v kamnolom skočiti, od tam pa pričeli. 'To je v kamnu. Ta je v... ' zato, ker si je

hauson. Čez čas so ga oddali v karnolom Guzen, od tam pa na prisilno delo v Linz. Tam je ostal do kapitulacije Nemčije.

V teh taboriščih je mnogo pretrpel in videl mnogo jetnikov, ki so umirali od lakote in trpljenja. Takoj po kapitulaciji Nemčije se je srečno vrnil domov in našel tam vse svojce.

Berginc Sonja, III.raz.

NAŠI NAJMLAJŠI PIŠEJO

NAJLEPŠI DAN V MOJEM ŽIVLJENJU

Nevem, če to kar bom sedaj napisal spada v "Šolarčka", saj je toliko drugih stvari, ki bi jih lahko napisal, ampak jaz vam bom zaupal, da sem danes zelo srečen. Ali veste, zakaj? No, saj vam bom povedal. Kupil sem si kolo s svojimi prihranki.

Vsek dinar, ki sem ga dobil, sem nesel v hranilnik in tako mi je kupček denarja rastel. Končaj sem čakal, kdaj bom imel dovolj, da bom šel z očkom kupit kolo. Danes se mi je ta želja uresničila.

Ne morem vam povedati, kako sem bil vesel, ko sem sedel prvič na kolo, ki sem ga sem kupil.

Sklenil sem, da bom ves denar, ki ga bom dobil, hranil in si vedno kupil kaj koristnega.

Miki Felzer, III. raz.

POMLAD

Po dolgi zimi je spet prišla k nam zelena pomlad. Po travnikih že cvetijo sponladanske rože. Tudi ptičke so se že vrnilo in zdaj veselo prepevajo, ker imajo spet zedosti hrane.

Tudi mi otroci se veselimo pomladi, ker se bomo lahko spet igrali na prostem.

Pomlad je najlepši letni čas.

Šorli Davorin, I. raz.

PRVO LETO V ŠOLI

V šoli se učimo. Spoznali smo že velike tiskane črke in male pisane črke. Sedaj se učimo velike pisane črke. Letos se premalo učim. Drugo leto se bom bolj potrudil, da bom izdelal razred vsaj s prav dobrim uspehom.

Kaltnekar Milkò, I. razred

- 10 -

27.april - ustanovitev OF

Minilo bo že 21 let, okar je sovražnik zapustil našo domovino. Ker smo premladi, poznamo slavno preteklost naših narodov le po pripovedovanju starejših ljudi. Letos praznujemo pet in dvajseto obletnico ljudske ustaje. Dne 27.aprila 1941 so v Ljubljani na pobudo KP ustanovili Osvobodilno fronto. OF so tvorile KP in druge skupine kulturnih delavcev. Značilno za organizacijo je, da je združila vse narode, živeče na našem ozemlju. Na sestanku so sklenili pritegniti v svoje vrste čim več ljudi, ker bi le tako lahko izgnali sovražnika. Kmalu so na tihem začeli ustanavljati prve trojke, nato čete in brigade, ki so prerasle v bataljone in korpusse.

Tudi v Podbrdu so člani KP ustanovili OF že v začetku leta 1942. Člani so z denarjem in blagom pomagali partizanom. Toda organizacija je že sredi leta 1942 propadla, ker so ji prišli na sled Italijani. Pristaše OF so zaprli. Do kapitulacije Italije je delo OF zmrlo. Po kapitulaciji se se delavci OF vrnili iz začetkov. Tako so obnovili organizacijo, ki je delovala do osvoboditve. OF se ni samo borila proti okupatorju, temveč je tudi pripomogla k spremembi družbenega reda - iz kapitalističnega v socialistično. S tem so se uresničile sanje vsega delovnega ljudstva naše domovine. OF je pomagala tudi pri obnovi porušene domovine in nagli industrijalizaciji v povojnih letih.

Slavica Kovač, VIII r.

"Le vstanj, o borni narod moj,
jo danes v pran teptan,
peplini dan ni dan več tvoj,
tvoj je - ustajenja dan!"

(Simon Gregorčič: V peplini-
čni noči)

Letos jeseni bo minilo 60 let, kadar je umrl največji primorski pesnik, pesnik, ki je zelo veliko daroval slovenski književnosti. Njebove pesni so dramile primorsko ljuštvo in mu vcepljale revolucionarne misli. Njebove pesni so zladko tokče in razumljive. To je bil Simon Gregorčič - Gorški slavček.

Rodil se je kmečkim staršim 15. oktobra 1844 v vasici Crno pod Kromom. Svojo zgodnjo mladost je preživel doma, nato pa je obiskoval gimnazijo v Gorici. Bil je zelo dober učenec. Po končani gimnaziji je odšel v bogoslovje v Gorico predvsem zato, ker so to želeli starši. Svojo prvo službo je nastopil v Kobaridu, kjer se je poleg svoje službe veliko ševal s prosvetnim delom, kajti duhovniški poklic Gregorčiču ni dajal zadovoljstva,

Gregorčič je bil zelo plodovit pesnik. Najbolj se znane njebove rodoljubne in ljubezenske pesni, ki so vzbudile plaz očitkov v vrstah Gregorčičevih stanovskih tovaršev. Pisal pa je tudi vzgojne in epske pesni. Mnoge njebove pesni so red ijudstven ponarodele. To priča, kako je bil priljubljen med primorskimi ljudstvom. Primorci so iskali tudi duševno uteho v njegovih rodoljutnih pesnih. Krvave bitke, ki so se red I. svetovno vojno ure-sničile je napisal v pesmi "Soči". Vendar teh strašnih trenutkov ni dočakal. 24. novembra 1906. leta je umrl v Gorici. Na njegovo poslednjo željo so ga pokopali blizu Vrsna. Vrnilsse je pod planine, za vedno in je umrl pod Kromom, pod katerim se je rodil in po katerem je vzdihol v pesmi: "Nazaj v planinski raj." Ko so ga peljali iz Gorice proti severu, je bil ob poti en sam sprevod Primorskega ljudstva, kisa je prišlo posloviti oči svoje-

Letos, na 60. letnico nje prve smrti, bo primorski ljudstvo odkupillo in preuredilo Gregorčičev rojatno hišo v Izvorju. Med darovalci smo bili tudi naši šoli. Darovali smo 754,80 Ndin.

Zgagač Pavel, VIII. raz.

HOKEJ 66

Od 3. do 13. marca letos se je vršilo v Ljubljani, Zagrebu in na Jesenicah 32. svetovno in 44. evropsko prvenstvo v hokeju na ledu. 3. marca ga je otvoril predsednik SFRJ Josip Broz Tito v športni dvorani Tivoli. Drsalke so zadrsele po tivolskem ledu, hkrati z njimi pa še po drošliščih Šahute (Zagreb) in pod Mežakljo (Jesenice). V Ljubljani je igralo osm ekip. A skupina, v Zagrebu 8. ekip. B skupina in na Jesenicah 4 ekip iz C skupine.

Hokej doslej ni bila najbolj znana igră pri nas. Po prreditvi "Hokej 66" pa je prevzela mnoge. Tovariš Tito je o hokeju dejal: "Hokej mi je zelo všeč, je možata in hitra igră, tako, da mi se skoraj boj všeč kot nogomet."

Deset dni so se borile ekipe na ledu. Na nobeni prreditvi ni manjkalo gledavcev. Posebno veliko jih je bilo seveda na tekma A skupine, ki se bila v prostorni dvorani v Tivoliju. Na teh tekmacah so odigrale najlepše igre 32. svetovnega prvenstva v hokeju. Ena takih je bila vsekakor tekma ZSSR- Švedska. Vsi so pričakovali zlačno Sovjetske zvezde, vendar se je tekma končala neodločeno 3:3. Švedi so le predobrlo poznali igro Sovjetov!

Isti dan je bila tudi tekma ČSSR : Canada, ki je povzročila največ vroče krvi. Tekmeča sta si bila približno enaka, a zmagoeli so Čehi z 2:1. Navijači Canade so po tekmi pravili, da sta bila sodnika prisstranska v korist ČSSR. Vendar je ostalo pri rezultatu 2:1. Ravno take za grizene borbe so se bile tudi v B in C skupini. V B skupini je igrala tudi reprezentanca SFRJ. Naša ekipa je nepričakovano dobila z Norvežani (2:1), zgubila pa je z favoriti in ZR Nemčije, neprimereno pa so igrali z Angleži (3:3).

Velika hvala naj grem našim fantom v tekmi z Romuni, ki so veljali za favorite.Zu njimi so igrali neodločeno, 5:5.Končno pa so premaguli še ekipo iz Avstrije s 4:2.

Zadnji dan,v nedeljo,so se spopadli Štirje "veliki" ZSSR in ČSSR za 1.cziroma 2.mesto in Canada ter Švedska za 3.cziroma 4.mesto.Canada je premagala Švede s 4:2 in zasedla tako 3.mesto.Popoldne pa se je pričela zadnja tekma ČSSR in SZ.Igra se je začela pred nabitom polno dvorano (12.000 gledalcev).Ob začetku tekmovanja si sploh ni bilo mogoče zaznati znagovalca.Vendar je že v drugi minuti sovjetski napadalec Stračinov na podajo Juhuševa povedel svoje moštvo na 1:0.Ko pa je bil že v peti minuti rezultat 3:0 za SZ,suožo videli znagovalca.SZ je res zmagała z rezultatom 7:1! (tretjne 4:0,2:1,1:0).Ko je dala sirena znak za konec igre,so se Sovjetski tekmovalci redostno objeli.In četrtek zapored so svetovni prvaki.Ekipi sta se postavili v vrsto in na drog so povzdrignili sovjetsko zastavo.

"Hokej 66" je bil uspešno zaključen.Naša ekipa je zasedla odlično 11.mesto v svetovni eliti oziroma 3.mesto v L skupini.Ker pa se je v naši domovini po svetovnem prvenstvu povečalo zanimanje za hokej lahko pričakujemo v prihodnjih letih še večjih uspehov.

Zembla Pavel,VIII.raz.

Leta 1969 v Planici 160 m?

Naša Planica slavi daleč po svetu.Znam je kot veliko zimsko-športno središče.Prat v Planici je presekil prvi človek na smučeh daljino 100 m.Ta pogumno mož je bil Avstrijec Sepp Bradl,ki je pred 30.leti,ko je bil star šele 18 let,na Bloudkovi skakalnici skočil 101 m.daleč in tako postavil tedanjii rekord v smučkih poletih.

Vsaka tri leta se v Planici tri dni odvija prvenstvo v smuških skokih. Dolgo časa je bila Planica največja "ramutska" skakalnica po vojni pa sta jo prerasli dve drugi Obersdorf in Kulm. Natah teh treh velikankarj se odvijajo prvenstva, vsaka tri leta pridejo na vrsto. Zdaj pa se je vrnila ned te tri še velikanka novozgrajena na Norveškem, ki je s skokom skakalca Wirkole - 145,4 m postala največja na svetu.

Za letošnjo prireditvijo Planica 66 so se prireditelji še posrebej priprabili, saj so skakalnico, zgrajeno po načrtih inž. Stanka Blauleka, povečali. Od 25. do 27. marca so trajala tekmovanja. Prvi dan, ko smo bili v Planici tudi mi, so se tekme pričele z veliko zamudo. Obiskovalcev je bilo veliko in že ta dan je dotlej še nepoznan skakalec iz ČSSR Jiří Rasha postavil nov rekord Planice - 129 m. Drugi dan je potekel mirnejše.

Tretji dan pa se je zopet pričelo. Rasha je zvezalsvoj svoj prej dvera dnevoma postavljeni rekord za 1 m in tako dosegel 130 m. Skakalec iz NDR - Peter Lesser je skočil kar 133 m daleč, a je žal padel. Naš skakalec Zajc je postavil nov jugoslovanski rekord na planiški skakalnici, ko je skočil 119 m. Presenetil je tudi sovjetski skakalec Veretenikov, ko se je z dolgimi in lepimi skoki odvržal na drugem mestu.

Organizatorji so sicer pričakovali duljše skoke, a teh ni bilo, ker so skakalci skakali ednižjega zaledišča.

Organizacijski odbor za planiške prireditve je obljubil, da bo mogoče že 1969. leta zgrajena v Planici nova 160 metrska skakalnica! Bo blizu današnje in vsa na naravnem terenu. Upajmo in želimo, da se bo napoved uresničila. Tako se bo nekdanja slava Planice vrnila in še bolj blestela.

POROČILA PREDSTAVNIKOV RAZREDNIH SKUPNOSTI

V.a

Naš razred se je po drugi redovalni konferenci kar precej poslabšal. Temu pa ni vzrok samo težje snov, temveč tudi lenoba Marsikaterega učenca. Največ opominov v slovenščini, pri tudi v drugih predmetih bo treba krepko prejeti, da se bodo ocene izboljšale.

Naj oznenimo še disciplino. To pri nas ni najboljša. Ima precej razgrajajočev. Med njimi sedaj bolj "odlikuje" Dekskotler Jože. Krovno zato, ker smo sedaj imeli slab uspeh, bomo sedaj prijeli krepkeje, saj bo našega nadaljnega učenja odvisen končen uspeh.

V.b

Dne 19.IV.1966 je bila izfetje redovalna konferenca.

Naš razred je precej slab po učnem uspoku in vedenju. Posebno učni uspeh je zelo slab.

Med najmanj prizadavnimi učenci sta Dekskotler Slavko in Podgornik Žvonka.

Med šolskimi urami in ned odmorom se slabo vedajo: Kos Erane, Podgornik Žvonka, Klavžar Danilo in Kikelj Boris, ki ima tudi opomin iz vedenja. Učenci V.b razreja imajo kar devetnajst opominov, 17 graj in en opomin iz vedenja. Tudi "plonkarjev" ne manjka. Tiste, ki bodo posojali zvezke in prepisovali, bomo primerno kaznovali. Zaradi tega, ker ne pišejo dobroih nalog, je tudi tako slab uspok pri dohočenih predmetih.

Samo en sklep izamo: Poboljšali se bodo in dvignili usled našega razreda!

VII.a

Naš razred se ne odlikuje s posebno dobrimi učenci.

Čeprav je lansko leto padlo precej slabih učencev, je še nekaj takih, ki bi svoj uspeh lahko izboljšali. To so: Šorli Silva, Drole Zora, Čufer Dragica in Kleč Kuniča. Je pa tudi nekaj takih, ki se zelo trudijo.

To sta na primer: Kranjc Jožica in Čufer Dorica sicer pa je uspeh našega razreda srednji. V prven polletju ni bilo nobenega učenca z odličnim uspehom. Velenje učencev je še kar dobro. V tem polletju so bili redki dnevi, ko smo bili vsi v šoli. Nekateri so manjkali celo več tednov. Takim učencem pomagajo boljši, da bodo nadoknadili zamujene snov.

VI.b .

"Spleh našega razreda je letošnje leto zelo slab. Tudi po prven polletju se ni poboljšal. Poskušali smo ga poboljšati s tem, da bi preprečili prepisovanje in ačih nalog. Toda s pobiranjem zvezkov nismo dosegli cilja, ker nekateri učenci vseeno niso pisali domačih nalog. Ne samo, da so zaradi tega dobivali nezadostne ocene, tudi rpi šolskih nalogah niso imeli uspehov, kajti snov šolskih nalog je povzeta iz domačih nalog. Šele slabe ocene so nekatero pripravile k delu. Vendar ne vseh. Na primer Šorli Miran je vedno ne piše domačih nalog. "everno je, da bo razred ponavljal."

Težav pa nimamo samo zaradi domačih nalog, temveč tudi pri učenju drugih predmetov, kot so: zgodovina, zemljepis, spoznavanje prirode. Tudi pri teh padajo nezadostne ocene. Stanovili smo krožke za pomoč slabim učencem. Varsikateremu učencu so krožki pomagali. Toda bili so pri krožkih poslušni in so se poleg tega tudi doma učili. Tisiti, ki pa so bili pri krožkih raztreseni in so mislili samo na drugo, imajo v tej redovalni konferenci opomine in graje. Pograjati morame učenki Hožič Marto in Kink Irene.

Upalo, da bodo ti opomini in graje res opomnili slabše učence, da bodo trdneje prijeli za delo, žeprav je že zelo pozno.